

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ Α' ΚΑΙ Β' ΛΕΓΟ

Η παρερμηνεία του ως άνω Ίερού Κανόνος έπαρουσιάσθη κατά πρώτον μετά τό έτος 1960 υπό του Αρχιμανδρίτου Έπιφανίου Θεοδωροπούλου. Ο ως άνω προκειμένου νά άθετήση τόν Ίερόν άγωνά των άκολουθούντων τό Πάτριον Όρθόδοξον Έορτολόγιον, τό όποιον έκαθιερώθη από την Πρώτην Οικουμενικήν Σύνοδον, προέβη εις την παρερμηνείαν του Ίερού Κανόνος, έν τη προσπάθεια του νά υπερασπισθῆ τό νέον Φράγκικόν Έορτολόγιον, άθετών τάς τρεις Πανορθόδοξους Συνόδους των έτών 1583, 1587 και 1593 αί όποίαι κατεδίκασαν και άναθεμάτισαν αυτό. Διά της άλλαγῆς του Όρθοδόξου Έορτολογίου κατόπιν προηγηθσών Οικουμενιστικών Έγκυκλίων και της ληστρικής Συνόδου του 1923, κηρύσσεται έπισήμως ή παναίρεσις του Οικουμενισμού! Αυτή ήτο ή αίτία της άποτειχίσεως τότε σημαντικού άριθμού κληρικών Μοναχών και λαϊκών.

Έσχάτως ή έφημερίς «Όρθόδοξο Τύπος» παρέθεσεν άρθρον του π. Β. Βολουδάκη, ό όποιος άκολουθών τόν π. Έπιφάνιον Θεοδωρόπουλον, παρερμηνεύει τόν ως άνω Ίερόν Κανόνα, άποδεχόμενος την κοινωνίαν και τό μνημόσυνον του κηρύσσοντος αίρεσιν κατεγνωσμένην Έπισκόπου, μητροπολίτου, πατριάρχου!

Έπίσης μία όμάς άντιοικουμενιστών Πατέρων του Ν.Ε., εις δημοσίευμα εις θρησκευτικόν περιοδικόν συμφωνούν μέ τούς ως άνω, ισχυριζόμενοι ότι ή τήρησις του Ίερού Κανόνος της ΙΕ' πρωτοδευτέρας Συνόδου είναι «προ-αιρετική»!!!

Ένεκα τούτου δέν άποτειχίζονται από τούς άκολουθώντας την παναίρεσιν του Οικουμενισμού αλλά θά συνεχίσουν νά κοινωνούν και νά μνημονεύουν αίρετικούς Οικουμενιστάς. Κοινωνούντες θά άγωνίζονται υπέρ της άποκαταστά-

σεως της Όρθοδοξίας και καταδίκης του παναιρετικού Οικουμενισμού!

Τό ίδιο έπραξαν και οι ένάντιοι της άλλαγῆς του Όρθοδόξου Έορτολογίου Αρχιμ. π. Φιλόθεος Ζερβάκος κ.λπ. κοινωνούντες και μνημονεύοντες Έπισκόπους του Ν.Ε. Όχι μόνον δέν επέτυχον την επαναφοράν του Όρθοδόξου Έορτολογίου αλλά και έκοιμήθησαν κοινωνούντες μέ τούς καινοτόμους του Ν.Ε.

Ευχόμεθα τοιοϋτον τί νά μή συμβῆ και εις τούς σημερινούς άντιοικουμενιστάς οι όποιοι άρνοϋνται νά άποτειχισθουν από την παναίρεσιν.

Πρός τούτο θά παραθέσωμεν από την μελέτην των άγιορειτών Πατέρων του έτους 1993, δημοσιευθείας εις ιδιαίτερον τεϋχος εκδόσεως του περιοδικού «Άγιος Άγαθάγγελος Έσφιγμενίτης», την διαχρονικήν συμφωνίαν των Άγίων Πατέρων, διά τό υποχρεωτικόν τήρησεως του 15ου Κανόνος της Α' και Β' Συνόδου, περί διακοπῆς κοινωνίας και μνημονεύσεως Έπισκόπου κηρύσσοντος έπ' Έκκλησίας αίρεσιν. Γράφουν σχετικώς οι Άγιορειται Πατέρες:

Τό κείμενον του υπό κρίσιν χωρίου έχει ως άκολουθως:

«Οι γάρ δι' αίρεσιν τινα, παρά των άγίων Συνόδων, ή Πατέρων, κατεγνωσμένην της προς τόν πρόεδρον κοινωνίας έαυτούς διαστέλλοντες, εκείνου δηλονότι την αίρεσιν δημοσία κηρύττοντος, και γμνη τῆ κεφαλῆ έπ' Έκκλησίας διδάσκοντος, οι τοιοϋτοι οϋ μόνον τῆ κανονική επιτιμήσει οϋκ υπόκεινται πρό συνοδικῆς διαγνώσεως έαυτούς της προς τόν **καλούμενον έπίσκοπον** κοινωνίας άποτειχίζοντες, αλλά και της πρεπούσης τιμῆς τοις όρθοδόξοις άξιωθήσονται. **Οϋ γάρ Έπισκόπων, αλλά ψευδεπισκόπων** και ψευδοδισκάλων κατέγνωσαν, και οϋ σίσματι την ένωσιν της Έκκλησίας κατέτεμον,

ΓΡΑΦΟΥ 2 ΤΟΥ ΙΕ' ΙΕΡΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ ΔΟΜΕΝΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ἀλλά σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι.» (ὄρα Ἱ. Πηδάλιον, ἐκδ. 1886, σελ. 292).

Οἱ σοφοὶ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἐρμηνευταί, τῶν ὁποίων τὰ ἐρμηνείας ἡ Ἐκκλησία παρεδέχθη καὶ ἐφαρμόζει περὶ τοῦ ὑπο κρίσιν χωρίου, ὅπως ἀπεφάνθησαν:

Ζωναράς: «Εἰ δ' ὁ πατριάρχης τυχόν, ἢ ὁ μητροπολίτης, ἢ ὁ ἐπίσκοπος αἰρετικός εἶη, καὶ τοιοῦτος ὡς δημοσία κηρύττων τὴν αἵρεσιν, καὶ γυμνῆ τῆ κεφαλῇ, ἀντί τοῦ ἀληθοῦς, ἀνυποστόλως καὶ μετὰ παρρησίας διδάσκει τὰ αἰρετικά δόγματα, οἱ ἀποσχιζόμενοι αὐτοῦ, ὅποιοι ἂν εἶεν, οὐ μόνον κολάσεως ἄξιοι οὐκ ἔσονται διὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τιμῆς, ὡς ὀρθόδοξοι, ἀξιωθήσονται. χωρίζοντες ἑαυτοὺς τῆς τῶν αἰρετικῶν κοινωνίας· τοῦτο γάρ δηλοῖ τό ἀποτεικιζόντες (τό γάρ τεῖχος, τῶν ἐντός αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐκτός, χωρισμός ἐστίν)· οὐ γάρ Ἐπισκόπου ἀπέστησαν ἀλλὰ ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδασκάλου· οὐδέ σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐποίησαν, ἀλλὰ μᾶλλον σχισμάτων τὴν Ἐκκλησίαν ἀπέλλαξαν, ὅσον τό ἐπ' αὐτοῖς».

Βαλασαμών: «Εἰ γάρ μή δι' ἐκκλησιαστικὴν αἰτίαν, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν χωρίσῃ τις ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ, ἢ τοῦ μητροπολίτου, ἢ τοῦ πατριάρχου, ὡς ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος ἀνερυθριάστως διδάγματα τινὰ ἀπηλλοτριωμένα τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, ὁ τοιοῦτος, καὶ πρὸ ἐντελοῦς διαγνώσεως, πολλῶ δέ πλέον καὶ μετὰ διάγνωσιν, ἐάν ἑαυτὸν ἀποτεικίσῃ, ἤγουν χωρίσῃ ἀπὸ τῆς κοινωνίας τοῦ πρώτου αὐτοῦ, οὐ μόνον οὐ τιμωρηθήσεται, ἀλλὰ καὶ τιμῆσεται, ὡς ὀρθόδοξος· οὐ γάρ ἀπέσχισεν ἑαυτὸν ἀπὸ Ἐπισκόπου, ἀλλὰ ἀπὸ ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδασκάλου· καὶ τό παρὰ τούτου γεγονός, ἐπαίνουν ἄξιον ἐστίν, ὡς μή κατατέμνον τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μᾶλλον συνάπτον αὐτήν, καὶ μερισμοῦ ἀπαλλάττον».

Ἀριστινός: «Εἰ δέ τινες ἀποσταῖεν τινος, οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν, ὑπὸ συνόδου, ἢ ἁγίων πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς ὀρθόδοξοι». (ὄρα Ράλλη-Ποτλῆ «Σύνταγμα Ἱ. Κανόνων», τόμ. Β' σελ. 694).

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, οὕτως ἐρμήνευσεν τό εἰρημένον χωρίον ἐν τῷ Ἱερῷ Πηδάλιῳ, τό ὁποῖον εἶναι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκεκριμένον: «Ἐάν οἱ ρηθέντες πρόεδροι εἶναι αἰρετικοί, καὶ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν κηρύττουσι παρρησία, καὶ διὰ τοῦτο χωρίζονται οἱ εἰς αὐτοὺς ὑποκείμενοι, καὶ πρὸ τοῦ νά γένη ἀκόμα συνοδική κρίσις περὶ τῆς αἰρέσεως ταύτης, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον διὰ τὸν χωρισμὸν δέν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ ἡμῖς τῆς πρεπούσης, ὡς Ὀρθόδοξοι εἶναι ἄξιοι, ἐπειδή, ὄχι σχίσμα προεξένησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μέ τὸν χωρισμὸν αὐτὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ἠλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τό σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν. Ὅρα καὶ τὸν λα' Ἀποστολ. Καν.» (αὐτόθι σελ. 292).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἐπισήμων ἐρμηνευτικῶν διατάξεων τοῦ εἰρημένου Ἱεροῦ Κανόνος, σαφῶς προκύπτει τό λογικὸν συμπέρασμα ὅτι:

«Ὁ πρόεδρος (=προϊστάμενος) τῆς ἐκκλησίας, (ἢ τῆς ἐνορίας ἢ καὶ μικρᾶς ὁμάδος Ὀρθόδοξων), εἴτε πατριάρχης εἶναι, εἴτε μητροπολίτης, εἴτε ἐπίσκοπος, εἴτε καθηγούμενος Μοναστηρίου, εἴτε γέροντας συνοδίας, εἴτε γέροντας ἑνός Μοναχοῦ, εἴτε πνευματικὸς ἑνός πιστοῦ, ΟΤΑΝ κηρύττῃ δημοσία «γυμνῆ τῆ κεφαλῇ» κακοδοξίαν τινὰ κατεγνωσμένη (=καταδικασμένη) ὑπὸ Συνόδου ἢ ὑπὸ Ἁγίων Πατέρων, τότε ὁ ὑπ' αὐτοῦ ποιμαινόμενος κληρὸς καὶ λαός, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ λαμβάνοντες γνῶσιν τῶν κακοδοξιῶν αὐτοῦ Χριστιανοί, ἀποκτοῦν πάραυτα ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος τό

Κανονικόν δικαίωμα καί καθήκον, νά ἀποκρύψωσιν αὐτόν καί νά ἀπομακρυνθοῦν τῆς κοινωνίας αὐτοῦ, ἐάν θέλουν νά λέγωνται καί νά εἶναι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί ὄχι αἵρετικοί (ὡς αἵρετικόν περιποιούμενοι, κατά τόν Δοσίθεον Ἱεροσολύμων)!

Παρά τήν διαυγεστάτην Ἀλήθειαν, τό σύστημα τῶν πονηρῶν εὐρεσιολόγων ἐπενόησεν ἐρμηνείας... ἄλλας! Καί ἐπιτηδεύει τās διαδίδει, ἀμαρτύρως, ἤγουν ὀρφανός πατρός (δέν τολμοῦν, οἱ ἀναίσχυνοι, νά ἀναφέρωσι τό ὄνομα τοῦ πατρός τῆς ἐρμηνείας των, διότι, τό πιθανώτερον, νά εἶναι ἐνός... Βέκκου, ἐνός... Βησσαρίωνος, ἐνός... ἰσουῖτου, ἢ ἐνός... καρδιναλίου, καί δέν θέλουν νά φαίνωνται υἱοί αὐτῶν! Νά εἶναι, ναι! Ὅχι νά φαίνωνται!

Ἀπό τοῦ ἔτους 861 ἢ 863 μ.Χ., ὅτε τό πρῶτον ἐνομοθετήθη ἡ ὑπό ἐξέτασιν διάταξις τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος, παρῆλθον ἑνδεκα καί πλέον αἰῶνες. Κατά τό διάστημα αὐτό, πόσοι λόγοι Ἅγιοι Πατριάρχαι ἐξεμέτρησαν τήν ζωήν των, πόσοι Ἅγιοι, πόσοι διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας καί Χριστιανοί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς θύραθεν σοφίας ἐγκρατεῖς! Καί ὅλοι αὐτοί, οὐδέ κατ' ὄναρ διενοήθησαν ἄλλην ἐρμηνείαν ἀπό ἐκείνην τῶν σοφῶν ἐρμηνευτῶν!! Οἱ νέοι «Ζωναράδες», ὡς δῆθεν πάντων ἐκείνων καί ἀγιώτεροι καί σοφώτεροι, ἄπαγε τῆς τσαούτης ἀνοίας, ἵνα μή λέγωμεν πωρώσεως(!), ἐτέρας ἐρμηνείας ἐπιχειροῦσιν!... Καί ὅ,τι οἱ πρό ἡμῶν Πατέρες ἐδέξαντο, (διότι ἄν ἀντέλεγον, θά ὑπῆρχε τετυπωμένον, οἱ δέ προδοῦναι τῆς Πίστεως, πρῶτοι πάντων θά τό ἔφερον εἰς φῶς! Ἀλλά, φεῦ! Οὐδέν ἔχουν ἐκ τῶν Ἁγίων Πατέρων ὑπέρ τῆς πλάνης καί προδοσίας των!...), οἱ νέοι «Ζωναράδες» πάντα ταῦτα ἀνέτρεψαν, καί ἄγνοιαν κατηγοροῦσιν πάντων ἐκείνων τῶν αἰοδύμων, τήν ἐσχάτην!!... Ἡμῖν δέ, τοῖς σημερινοῖς υἱοῖς ἐκείνων τῶν τελείων, ἄκραν καί ἀνόητον ἀνταρσίαν προσάπτουσιν...

Ὅμως, ἡμεῖς, χάριτι Χριστοῦ, μυριάκις προτιμῶμεν τόν θάνατον, παρά νά ἀκολουθήσωμεν

τάς παρεμνεῖας ἢ μᾶλλον παραφροσύνας τῶν νέων κανονολόγων, αἱ ὁποῖαι τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας (τῆς μόνης συναπτομένης πρός τήν ἐν οὐρανῷ Ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων) εἶναι ἀλλότριαι.

Ποῖται δέ εἶναι αἱ προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις αὐταί;

Πρῶτον: Λέγουσι τινές, ἐρμηνεύοντες τόν εἰρημένον Κανόνα, ὅτι μόνον ὡσάκις καταδικασθῆ ὁ ἐπίσκοπος, μητροπολίτης, ἢ πατριάρχης, ὑπό τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὀρθοτομούντων τόν λόγον τῆς ἀληθείας, τότε μόνον εἶναι ἐπιτρεπτή ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου καί τῆς κοινωνίας ἣν διαλαμβάνει ὁ ἸΕ' Κανών, παράγρ. 2.

Ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶναι προδήλως πεπληνημένη, αὐθαίρετος καί ἐναντία καί πρός αὐτό τοῦτο τό κείμενον τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος, τό ὁποῖον καί ΠΡΟ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ κρίσεως, σαφῶς καί κατηγορηματικῶς διαλαμβάνει τήν ἀποτείχισιν κλήρου καί λαοῦ ἀπό τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν κατεγνωσμένην. Ἡ ἀντορθόδοξος αὕτη αὐθαίρετος ἐρμηνεία, ἡ πάντη ἀντίθετος καί πρός αὐτό τό γράμμα τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος, ὑπηρετεῖ προδήλως τά συμφέροντα καί τοῦς σκοπούς τῶν ψευδοδικῶν καί ψευδοδικῶν, πρός διάδοσιν τῆς παρ' αὐτῶν κηρυσσόμενης παναιρέσεως, διὰ τοῦτο καί ὑπ' αὐτῶν μόνον προβάλλεται καί ὑποστηρίζεται, τήν ὁποίαν, οὔτε νά ἀκούσῃ Ὁρθόδοξος ψυχή ἀνέχεται!

Δεύτερον: Ὡς δευτέραν ἐρμηνείαν τοῦ οἰκείου Κανόνος παρουσιάζουσι τήν ἐπιλεγομένην «δυνητικὴν» ἐρμηνείαν. Κατ' αὐτήν, «ὁ Ἱερός Κανών εἶναι δυνητικός καί οὐκ ὑποχρεωτικός. Δέν ἀξιοῖ, δηλαδή, ἀπαραιτήτως, παρά τῶν κληρικῶν ὅπως παύσῃ τό μνημόσυνον τοῦ αἵρετικά διδάσκοντος ἐπισκόπου πρός τῆς καταδίκης αὐτοῦ, ἀλλά ἀπλῶς παρέχει εἰς αὐτούς τήν δυνατότητα. Ἄν τις κληρικός, λέγει ὁ Κανών, ἀποκοπῆ ἀπό τοιοῦτον ἐπίσκοπον «πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως», οὐδαμῶς παρανομεῖ, διό καί δέν ὑπόκειται εἰς ἐπιτίμωσιν, ἀλλά μᾶλλον

ἄξιος ἐπαίνου εἶναι. Ἐάν ὁμως ἕτερος κληρικός δέν πράξη τοῦτο, ἀλλά, χωρίς νά ἀσπάζεται τās διδασκαλίας τοῦ ἐπισκόπου, συνεχίζει τό μνημόσυνον αὐτοῦ, ἀναμένων «συνοδικήν διάγνωσιν» καί καταδίκην, οὐδαμῶς κατακρίνεται ὑπό τοῦ Κανόνος».

Τοῦτο τῶν εὐρεσιολόγων καί τεχνολόγων τό σόφισμα, εἶναι **ἀγενεαλόγητον** (= δέν ἀναφέρεται ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὁ πρῶτος διδάξας)!... Καί, ὡς νόθον, υἰοθετεῖται κατά καιρούς ἀπό προφανεῖς ἐχθρούς τῆς Ὁρθοδοξίας, προβατοσκήμους λύκους, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κηρσομένης πλάνης, ἢ καί ἀπό ἄλλους ὑπηρετας τῶν γηϊνῶν, πρὸς κατάπαυσιν τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως τῶν ὅτι προδίδουν τήν Πίστιν τῶν χάριν τοῦ νῦν αἰῶνος...

Τό σέβας ἡμῶν, ἤρξατο διαδιδόμενον πρὸ 2.000 ἐτῶν περίπου. Κατά τήν πάροδον τῶν ἐτῶν αὐτῶν, καί πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος, ἀλλά καί μετά τήν ρητήν θέσπισιν τοῦ Κανόνος, πολλάκις οἱ πιστοί εὐρέθησαν εἰς τήν δυσάρεστον θέσιν νά ὑπηρετήσουν τό λυπηρόν καί συγκλονιστικόν δίλημμα: Νά ἀκολουθήσουν τόν πρόεδρόν τους, ὁ ὁποῖος προδήλως κηρύσσει κακοδοξίας ἢ νά ἀκολουθήσουν τās Ἁγίας Γραφάς, τήν Ἱεράν Παράδοσιν, τās **θεολέκτους** Συνόδους, τούς θείους Κανόνες καί τούς Ἁγίους Πατέρας; Εἰς ὅλων τῶν αἰῶνων τούς Ὁρθόδοξους καί δῆ, **ΟΛΩΝ** τῶν Ἁγίων, ἡ προτίμησις ἐνώπιον τοῦ λυπηροῦ διλήμματος, ὑπῆρξεν **μία καί μόνη**: Ὑπέρ πάντα πρόεδρον, ἔθεσαν οἱ Πατέρες ἡμῶν, τās Ἱεράς Γραφάς, τήν Ἁγίαν Παράδοσιν, τās Ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Συνόδων, τό σύνταγμα τῶν Θείων Κανόνων καί τούς Ἁγίους, τούς ὁποῖους καί ἠκολούθουν, ἀφιστάμενοι τῆς κοινωνίας τοῦ αἰρετικοῦ προέδρου καί διακόπτοντες τό μνημόσυνον αὐτοῦ. Οἱ ἀδιάφοροι περί τήν Πίστιν, οἱ κόλακες, οἱ τυχοδιώκται καί γενικῶς ὅλο τό σύστημα τῶν ὑπηρετῶν ἐνόχων σκοπιμοτήτων τοῦ αἰῶνος τούτου, ἠκολούθουν τόν λυκοποιημένα, **ἐπικουροῦντες** οὕτω τό ψυχοφθόρον αὐτοῦ ἔργον. Θεωρία «δυνητική»

μεσαίας λύσεως, «τῶν ἐξ ἡμισείας ὀρθοδόξων» ὡς ἐπονόμαζει κατακεραυνῶν αὐτούς ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ἦν διατυπώνουν οἱ «νέοι» «Ζωναράδες», δέν διευκρινήθη ὑπό οὐδενός Ὁρθόδοξου Ἁγίου, ἢ Κανονολόγου εἰς τό πέρασμα τῶν αἰῶνων, οὐδέ καί εἰς τήν πράξιν ἐφηρμόσθη ποτέ ὑπ' αὐτῶν, οὔτε ἀκόμη καί πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος(!), οὔτε καί μετά τήν διατύπωσίν του! Ἐπομένως, ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ἡ... «δυνητική» ἐρμηνεία τῶν «νέων» κανονολόγων εἶναι **ξένη!** Προέρχεται ἐξ ἄλλοφύλων φράγκων ἢ ἀποστατῶν (δι' ὃ καί παρασιωπᾶται ὁ γεννήτωρ αὐτῆς), ὑποθαλασμένη καί υἰοθετουμένη ὑπό τῶν φιλενωτικῶν «ὀρθοδόξων» τῆς Ἀνατολῆς, μετά τό ἐπάρατον ὀριστικόν σχίσμα τοῦ ἔτους 1054 μ.Χ. Ἀπερριμένη ὑπό τοῦ πατρός αὐτῆς, ὡς νόθος... Ἐχρι τῶν ἡμερῶν μας ὑπάρχει καί χρησιμοποιεῖται, δυστυχῶς, διὰ τήν ἀπρόσκοπτον ἐξάπλωσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί ὄλων τῶν ἄλλων κακοδόξων κηρυγμάτων τῆς ἐποχῆς μας!...

Ἄλλ' ἵνα μή φανῆ ὅτι ἐκ τῶν ἰδίων λαλοῦμεν, συκοφαντοῦντες τούς νέους «Ζωναράδες», ἀπαθῶς θά ἐξετάσωμεν τό **πρὸ** τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος Ἐκκλησιαστικόν καθεστῶς τήν μετά τόν Κανόνα πρακτικὴν ἐφαρμογήν.

Τό πρὸ τοῦ ΙΕ' Κανόνος, παράγρ. 2 τῆς Α' καί Β' Συνόδου Ἐκκλησιαστικόν καθεστῶς

Ὁ ὡς ἄνω Ἱερός Κανὼν ἐθεσπίσθη ὑπό 318 Πατέρων, ἐν ἔτει 861 καί ἄλλους 863 μ.Χ. Τί ἔπραττον ἐν προκειμένῳ οἱ ἅγιοι Πατέρες εἰς κηρυττομένην αἵρεσιν πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης; Ὅπως ἀναφέρουν τά πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων (τομ. Α' σελίς 537), ὅταν ἐκηρύχθη ἡ αἵρεσις τοῦ Νεστορίου, κλῆρος καί λαός πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης διέκοψεν τήν κοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τοῦ Νεστορίου.

Ὁ Κελεστίνος πάπας Ρώμης εἰς ἐπιστολήν του πρὸς τόν Νεστόριον τοῦ ἔδωκε 10 ἡμέρας διορίαν ἐάν δέν ἀποκηρύξη τήν αἵρεσιν θά

διακοπή τό μνημόσυνον καί ή κοινωνία. Τότε ώς έχων τό κράτος μέ τό μέρος του ό Νεστόριος έδίδωκε καί βασάνιζε καθαιρούσε τούς 'Ορθόδοξους. Παρά ταύτα ό κληρος καί ό λαός δέν τόν επικοινωνούσε ούτε μνημόνευε τό όνομά του. 'Ο πάπας Κελεστίνος μέ επιστολή του ένεθάρρυνε τους άρνούμενους πρό συνοδικής διαγνώμης νά κοινωνήσουν μέ τήν αίρεσιν. 'Εκοινώνει ό Κελεστίνος μέ όσους είχε καθαιρέσει ό αίρετικός Νεστόριος.

"Όταν έκπρύχθη ή αίρεσις τών 'Αρειανών, οί 'Ορθόδοξοι κληρος καί λαός δέν άνέμενεν Συνοδικήν διαγνώμην αλλά διέκοψαν μνημόσυνον καί κοινωνίαν ύποστάντες μεγάλους διωγμούς καί τιμωρίας.

Είχαν καταλάβει όλους τούς Ναούς της Κωνσταντινουπόλεως καί όταν ό "Αγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος τό 379 ήλθε εις Κωνσταντινούπολιν εύρε μόνον έναν μικρόν Ναόν άθέατον της Αγίας Αναστασίας. 'Ο άγιος Γρηγόριος έκοινώνει μετά τών διακοψάντων τό μνημόσυνον καί τήν κοινωνίαν αίρετικών 'Αρειανών πριν Συνοδικής διαγνώμης.

"Όταν ό Αυτοκράτωρ 'Ηράκλειτος, 'Ορθόδοξος ύπάρχων, παρεσύρθη υπό του 'Αθανασίου πατριάρχου τών αίρετικών 'Ιακωβιτών εις τήν αίρεσιν του μονοθελητισμού. Ούτος, συνεννοηθείς μέ τά του πατριάρχου Σεργίου, καί τά πέντε άρχαία της 'Ορθοδοξίας πατριαρχεία: Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, 'Αλεξανδρείας, 'Αντιοχείας καί 'Ιεροσολύμων!

Καί ούτω, άπασα ή Οικουμένη, άνατολή καί δύσις, κατεπόθη υπό της αίρέσεως του μονοθελητισμού! Μοναδικός στυλος καί έκδικητής της 'Ορθοδόξου πίστεως, κατελείφθη ό "Αγιος Μάξιμος ό 'Ομολογητής καί οί δύο μαθηταί αυτού! Οί όποιοι διέκοψαν τήν κοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τών αίρετικών πρό συνοδικής διαγνώμης. Παρά τας πιέσεις έξορίας καί μαρτύρια πού ύπέστη, δέν ένέδωσε ό "Αγιος Μάξιμος εις τό μνημόσυνον καί τήν κοινωνίαν τών

ύποπεσόντων εις τήν αίρεσιν τών πέντε Πατριαρχείων της 'Ορθοδοξίας!

'Εν έτει 754, συνήλθον εις τόν 'Ιερόν Ναόν τών Βλαχερνών, ούτε είς, ούτε δύο, αλλά 338 «έπίσκοποι»! Ούτοι άνεβίβασαν εις τόν άμβωνα... τόν κοπρώνυμον, όστις, κρατών της χειρός του Κωνσταντίνου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καί τά Τίμια Ξύλα, άναθεμάτισεν όλους τούς προσκυνούντας τας 'Αγίας Εικόνας! 'Επωνύμως άναθεμάτισεν τούς 'Αγίους Γερμανόν, Δαμασκηνόν 'Ιωάννην, Γεώργιον Κύπριον καί, γενικώς όλους τούς ύπερμάχους τών 'Αγίων Εικώνων, άποκαλών αύτούς ξυλοπίστους καί δαιμονολάτρας. 'Η δυσσεβής καί άνομος αύτή συμφωνία τών λυκοποιμένων, κατετάραξεν τήν 'Εκκλησίαν του Χριστου έκατόν είκοσι περίπου έτη. Οί 'Ορθόδοξοι άπερράγησαν (=έκωρίσθησαν) της κοινωνίας καί του μνημοσύνου τών εικονμάχων, πρό της «συνοδικής διαγνώσεως» καί κατακρίσεως της αίρέσεως. Δέ επενόησαν όδόν συμβιβασμού «δυνητικής» έρμηνείας! 'Αλλ' ύπομείναντες πάνδεινα μαρτύρια καί τας λοιπάς τών αίρετικών διώξεις, κεχωρισμένοι, ήξιώθησαν της Ουρανίου Βασιλείας καί διέσωσαν καί τήν 'Ορθοδοξίαν έως ήμών, ή όποία, διά «δυνητικής» μεθόδου... δέν διασώζεται! 'Υφ' ύμών δέ, ύμνοις καί έγκωμίσις γεραίρονται! 'Ενω οί έργάται της παρανόμου συμφωνίας, υπό της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου τω αίώνίω άναθέματι καθυπεβλήθησαν.

Ποῖον τό μετά τήν διατύπωσιν του 'Ιεροῦ Κανόνος 'Εκκλησιαστικῶς συμβαῖνον

'Η ίδια 'Ορθόδοξος όμολογία έτηρήθη υπό τών 'Ορθοδόξων καί μετά τήν θέσπισιν του 15ου 'Ι. Κανόνος.

Τω 1274 εν Λουγδούνω (Λυών της Γαλλίας) ό πατριάρχης 'Ιωάννης Βέκκος καί ό Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου Μιχαήλ, ό άζυμίτης λαϊνόφρων υπέγραψαν τήν ένωσιν άποδεχθέντες τό μνημόσυνον του αίρεσιάρχου πάπα. Οί μή άποδεχθέντες τήν ένωσιν κληρος καί λαός

τῶν Ὁρθοδόξων διέκοψαν πρό συνοδικῆς ἀποφάσεως τό μνημόσυνο καί τήν κοινωνία τοῦ Βέκκου καί τῶν κοινωνούντων μετ' αὐτῶν. Ὑπέστησαν διώξεις καί τιμωρίας ἀλλά δέν ἐνέδωσαν.

Τότε οἱ ἀγιορεῖται Πατέρες δι' ἐπιστολῆς τῶν ἀντέδρασαν εἰς τήν ψευδένωσιν. (Δοκίμιον ἱστορικόν Μοναχοῦ Καλλίστου Βλαστοῦ σελίς 106, ἔνθα ὁλόκληρος ἡ ἐπιστολή εὐρίσκεται τετυπωμένη).

Τό μαρτυρικόν, ὅμως αἷμα τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων τῶν ἐπί Βέκκου μαρτυρησάντων, αἱ ἐπακολουθήσασαι θεοσημῖαι - οἱ ἀφορισμένοι τῆς Λαύρας, ἡ κατάρσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου, καί ὁ καταποντισμός τῶν λατινοφρόνων ἔξωθι τοῦ λιμένου τῆς Δάφνης - καί αἱ πεπαρησιασμένοι ὁμολογίαί κλήρου καί λαοῦ, ἀπέδειξαν λήρους τάς διδασκαλίας τῶν προδοτῶν. Ἐφόσον, καθ' ὑμᾶς, ὁ Ἱ. Κανὼν ἔδιδε εἰς τοὺς Ἀγίους «δυσνηκίην ἐκλογήν» νά **μνημονεύσουν** τόν Βέκκο, διατί νά μαρτυρήσουν καί μάλιστα φρικτῶς; **Ἐάν ΝΟΜΙΜΩΣ τόν ἐμνημόνευσαν οἱ Ἱερομόναχοι καί ὁ Ἱεροδιάκονος τῆς Μ. Μεγ. Λαύρας**, διατί ἐτυμπανίσθησαν καί ἔμειναν ἀδυάλυτοι ἕως σήμερον, φρικτόν θέαμα;

Περί τό ἔτος 1341, εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικήν Ἐκκλησίαν περιφερόμενος, ὁ δυσσεβής διδάσκαλος Βαρλαάμ, ἔσπειρε ζιζάνια, καινά καί βλάσφημα δόγματα παρασύροντας Ὁρθοδόξους κληρικούς καί λαϊκούς. Ἀντέδρασε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς μέ ἀγιορείταις Πατέρας. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος συνέταξεν καί προσυπέγραψεν τόν λεγόμενον «Ἀγιορείτικον Τόμον» ὑπέρ τῶν Ἱερῶς ἡσυχάζόντων, ἐκφράζοντα τήν πίστιν ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων Δογμάτων. Οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες, πρό Συνοδικῆς διαγνώσεως καί κατακρίσεως τοῦ αἵρεσιάρχου Βαρ-

λαάμ καί τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, δηλ. ἀκρίτων εἰσέτι, διεκήρυξαν ὅτι προσυπογράφουν τήν διακοπήν τοῦ μνημοσύνου καί τῆς κοινωνίας μετά παντός ἀντιφρονούντος, συνωδῶ τῷ ἹΕ' Κανόνα τῆς Α' καί Β' λεγομένης Συνόδου.

Τό αὐτό συνέβη καί εἰς τήν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας ὅπου ὑπέγραψαν ὄλοι τήν ἔνωσιν πλὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου. Μετενόησαν οἱ ὑπογράψαντες ἀναθεματίσθη ἡ Σύνοδος τό 1450. Παρέμειναν οἱ Λατινοφόροντες ὁ Αὐτοκράτωρ καί Ἐπίσκοποι τοῦ Φαναρίου διά νά διασώσουν τήν Πόλιν. Τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστασίας ἦτο νά παραδοθῆ εἰς χεῖρας ἀλλοδόξων μουσουλμάνων παρά εἰς τοὺς ἀντιχρίστους λατινοφρονες, ὅπου καί παραμένει ἕως σήμερον.

Ἐξ ὄλων αὐτῶν πού παραθέσαμεν ἀποδεικνύεται ὅτι ἴσχυε καί πρό τοῦ ἹΕ' Ἱ. Κανόνος τῆς Α' καί Β' Συνόδου καί ἴσχυει ἕως σήμερον καί εἰς τοὺς αἰῶνας, ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου καί τῆς κοινωνίας τῶν αἵρετικῶν. Δεδομένου σήμερον δέν ὑφίσταται μία αἵρεσις ἀλλά ὄλοι ὁμοῦ μέ διαλόγους ὄλων τῶν θρησκείων πρὸς ἔνωσιν διά τῆς πανθρησκείας τοῦ ἀντιχρίστου.

Οἱ Συνοδικοὶ Πατέρες τῆς Α' καί Β' λεγομένης Συνόδου, τήν δουλείαν αὐτῆν τῶν παναρχαίων ἐθνῶν περί κοινωνίας καί μνημοσύνου, ἀπαρακαράκτως, εἰς τοὺς ὑπ' ἀριθ. 13-14-15 Κανόνας, ἐθέσπισαν. Ἐν ἄλλοις, ὡς συνήθως συμβαίνει ἐν ταῖς Συνόδοις, ὅ,τι ἐθιμικῶς καί παραδοσιακῶς ἴσχυε καί ἐφηρμόζετο, οἱ Ἅγ. Σύνοδοι ἀκαινοτομήτως ἐβεβαίωνον καί ὄριζον, πρὸς ἀσφαλεστέραν, εἰρηνικωτέραν καί καθαρωτέραν πορείαν τῶν ἐπιγενομένων, ἐπομένως, πᾶν ἀνεπικύρωτον ὑπό τῆς Ἱστορίας, πρωτόγνωρον καί νέον ἐπιπόνημα, εἶναι πονηρόν καί δυσσεβές!

Ταπεινῶς εὐχόμεθα νά ἀναθεωρήσουν τήν ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ Ἱ. Κανόνος.

Ἄσσοι θέλουν νά ἀποστείλουν: Ἐπιστολάς, Δέματα, ταχ. ἐπιταγήν κ.λπ.
εἰς τοὺς διωκομένους Πατέρας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἡ ταχ. Δ/σις εἶναι:
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΜΕΘΟΔΙΟΣ - Τ.Θ. 5913, Τ.Κ. 630 75 ΙΕΡΙΣΣΟΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ